

Joan Reig, premiat per la cançó «Corvus»

El músic de Constantí ha rebut el Premi Fada a la Cultura 2019 per la seva cançó que parla sobre els abusos que va patir durant la seva infantesa

La Fundació Vicki Bernadet, que treballa en l'atenció integral de l'abús infantil, ha atorgat aquest dilluns al vespre al Born CCM el Premi Fada a la Cultura 2019 al bateria **Joan Reig d'Els Pets**, per la seva cançó "Corvus". El guardó té la voluntat de promoure la sensibilització i la prevenció dels abusos sexuals infantils en diferents àmbits artístics com la literatura, la música, el periodisme i les arts escèniques i audiovisuals.

"Corvus" és una de les cançons de l'últim disc d'**Els Pets**, *Som* (RGB Suports, 2019), i l'única que ha escrit el bateria **Joan Reig** en aquest treball. Es tracta d'una cançó autobiogràfica que parla dels abusos que va rebre el membre de la banda durant la seva infantesa per part de l'antic rector de Constantí.

El Premi Fada es va crear el 2013 i ha estat escollit per un jurat format per l'escriptor Genís Sinca, la periodista Natza Farré, la directora del Grup de Recerca en Victimització Infantil i Adolescent de la UB Noemí Pereda, la cap de l'Assessoria Jurídica del Consorci de Serveis Socials de Barcelona Imma Pérez, el catedràtic de dret penal de la Universitat de Barcelona Joan Queralt, el director de centre d'acollida de Girona Joan Mayoral, l'actriu Susanna Garatxana i el músic **Halldor Mar**.

La resta de projectes nominats enguany al Premi Fada a la Cultura han estat el llibre *Un silenci a crits* (Ed. Comanegra, 2018) de Manuel Barbero i *Crónica del Cas Maristes* (Ediciones B, 2017) de Guillem Sánchez, i l'actriu Clara Segura pel seu paper a la sèrie *Nit i dia*.

A continuació podeu llegir la lletra de la cançó "Corvus" de **Joan Reig**:

Tenia molta son i els ulls oberts com a pomes,
des d'aquella nit només dormia a estones.
Una figura en la foscor, estava mort de por.
"Abriga't minyó, que a la nit fa frescor."

Com un àngel caigut que regnava en les tenebres,
cap al tard sortí de dins d'un cel de pedres
lluïnt les ales del pecat damunt la negra vall,
restant amagat, silent en el brancall.

Amb quin dret ens vas prendre aquell estiu
d'olor de préssecs i bicicletes prop del riu,
ball a la pista, tardes al tros i avellaners,
érem nens empaitant la vida pels carrers.

"Perdona'ls que no saben el que fan",
va dir Jesús a la creu agonitzant,
un gran tro els núvols va esquinçar
l'esguard d'un infant es va trencar.

On era el teu Déu quan la meva pell tocaves
i on era el meu quan jo espantat callava,
encara sento aquella olor de pa d'hòstia i vi dolç,
sotanes, sermons, creus cobertes de pols.

Una esquila al diari em fa tornar
a un vell refugi de muntanya anys enllà,
la teva màcula al taüt per sempre més,
si també els records el vent se'ls endugués.

"Perdona'ls que no saben el que fan",
va dir Jesús a la creu agonitzant,
un gran tro els núvols va esquinçar,
l'esguard d'un infant es va trencar.